

[Palle Simonsen]

I forbindelse med lovforslag nr. L 59 skal jeg først på de fire forslagsstillende partiers vegne sige tak for den tilslutning, der er givet til forslaget fra fremskridtspartiets, fra retsforbundets og fra erhvervspartiets side. Vi synes, det er en meget positiv modtagelse, der er givet forslaget, og jeg vil godt sige på nuværende tidspunkt, at dermed er sagen jo ikke blevet mindre interessant, men det skal jeg komme med nogle bemærkninger om senere, for det er jo i virkeligheden en meget stor del af folketinget, som bakker lovforslag nr. L 59 op.

Jeg skal først over for socialministeren bekræfte, at lovforslaget er en konsekvens af forslaget om sygedagpengeordningen for lønmodtagernes vedkommende. Så kan socialministeren selvfølgelig godt føje til, at filosofien bag det forslag var ønsket om at fremme beskæftigelsen, og at der ikke ligger noget beskæftigelsesfremmende specielt i dette forslag. Det er nok meget svært at komme helt til bunds i den diskussion, men det, der i hvert fald er åbenbart – og det er også hovedtankegangen bag forslaget – er dette, at de selvstændigt erhvervsdrivende i forvejen er en meget vanskeligt stillet gruppe, og det, det drejer sig om i et samfund, er jo også, hvordan forståelsen er for de forskellige ordninger.

I det øjeblik folketinget har besluttet, at det offentlige skal betale sygedagpengene til lønmodtagere efter tre uger, er det ret uforståeligt, at den samme ordning ikke kan indføres for en gruppe, som i forvejen er meget vanskeligt stillet. Jeg erkender, at beskæftigelsestanken bag det måske ikke er den mest afgørende, men retfærdighedstanken bag det er særdeles afgørende, og det synes jeg i sig selv burde være tilstrækkeligt til, at regeringen kunne acceptere et sådant forslag.

Jeg må erkende, at jeg fik den samme indskydelse, som fru Tove Jørgensen gav udtryk for, nemlig at socialministeren holdt en dør åben. Jeg så godt, at socialministeren rystede lidt på hovedet, da fru Tove Jørgensen sagde det, men jeg opfattede det alligevel på den måde, for socialministeren ville dog gerne drøfte dette forslag i 1981, sådan forstod jeg det, og jeg vil gerne have bekræftet, om det nu også er rigtigt.

Til den socialdemokratiske ordfører skal jeg sige, at der jo er ikke noget brud med arbejdsgiverperiodeprincippet: vi har stadig

væk arbejdsgiverperiodeprincippet i sygedagpengeordningen, og det har vi fra første færd fundet væsentligt. Det, det drejer sig om her, er alene et ønske om at ligestille de to grupper, således at alle grupper i samfundet har mulighed for at få sygedagpenge betalt af det offentlige efter tre ugers sygdom.

Hr. Henrik Toft siger, at venstre sidste år ikke kunne overtale det radikale venstre til at stemme for dette lovforslag. Så forstår jeg nu, at man dermed har opgivet ævred og siger: det er der ikke noget at gøre ved, nu er vi enige med socialdemokraterne om at afvise det pågældende forslag. Det er selvfølgelig en argumentation, og jeg forstår godt, at denne situation er vanskelig for venstre.

Jeg forstod på fru Tove Jørgensen, at motiveringen for vores forslag ligesom skulle være den at drille lidt. Det vil jeg gerne afkræfte. Forslaget er en genfremsættelse af et forslag fra sidste folketingssamling. Det tidligere punkt på dagsordenen var også en genfremsættelse af forslag, som blev fremsat i sidste samling, og sådan behandler folketinget på nuværende tidspunkt striber af forslag fra de enkelte partier, som har været fremsat i tidligere perioder. Vi er selvfølgelig kede af, at der er et parti, der er faldet fra. Til gengæld er vi meget glade for, at der er kommet et andet parti til.

Jeg forstår godt, at i det øjeblik man er gået ind i en regering, må man selvfølgelig loyalt stå bag det, som regeringen kan blive enig om. Det synes jeg er fuldt respektabelt, og det er en naturlig arbejdsfacon. Vi har jo haft sager i de få måneder, der er gået, siden regeringen blev dannet, der viser vanskelighederne i det, og vi vil sikkert få mange i fremtiden.

Men det, der har været kendetegnende ved de sager, vi har diskuteret, har jo i virkeligheden gennemgående været det, at den omstændighed, at venstre gik over, var enig med socialdemokratiet, ikke ændrede på selve folketingets afgørelse i en sag. Det, der gør denne sag pikant og interessant, er, at venstre nu er blevet tungen på vægtskålen. Det er jo i virkeligheden det, der er tale om, og det er første gang, vi har oplevet det, siden venstre gik i regeringssamarbejde med socialdemokratiet. Derfor har venstre, synes jeg, en meget stor forpligtelse i denne sag. Efter at retsforbundet, fremskridtspartiet og selv erhvervspartiet, som oven i købet er en del af